

opusdei.org

Carta del Prelat (octubre 2008)

La humilitat és una virtut imprescindible per a qui desitja la santedat. En la carta d'octubre, el Prelat de l'Opus Dei afirma que només amb l'ajuda de Déu podem ser bons instruments a les seves mans.

07/10/2008

Estimadíssims: que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Els vuitanta anys de la fundació de l'Opus Dei que es compleixen demà,

festa dels Àngels de la Guarda, ens conviden a elevar al Cel una acció de gràcies vibrant i encesa. Ens hem preparat per a aquesta data, tractant més intensament la Mare de Déu Santíssima. Ara li agraïm especialment la seva presència maternal en cadascun dels passos d'aquesta família de fills seus. Ben units a sant Josepmaria i a tots els fidels de l'Obra que ja han recorregut aquest camí —amb un record especialíssim per a don Àlvaro—, va la gratitud de cadascuna, de cadascú, a la nostra Mare, per la seva ajuda constant i pel fet d'haver-nos acompanyat sempre al llarg del nostre caminar. Li demanem també que ens obtingui del Cel el do de recórrer fins al final el camí que Déu va fer veure al nostre estimadíssim Pare el 2 d'octubre de 1928.

Durant més de deu anys, sant Josepmaria va implorar llum per conèixer allò que el Senyor li

demanava. Es va servir d'una jaculatòria presa de l'Evangelí: *Domine, ut videam!*[1]; Senyor, que hi vegi. Aquesta oració contínua — també adreçada a la Mare de Déu— va anar preparant-lo per al moment decisiu, com assenyalava expressament el Cardenal Ratzinger en una homilia que pronuncià amb motiu de la beatificació del nostre Pare.

«Josepmaria Escrivà —deia— va adonar-se molt aviat que Déu tenia un pla amb ell, que volia quelcom d'ell. Però no sabia què era. Com podria trobar la resposta, on havia de cercar-la? Es va posar a cercar, sobretot, escoltant la paraula de Déu, la Sagrada Escripura. Llegia la Bíblia, no com un llibre del passat, ni com un llibre de problemes sobre els quals discutim, sinó com una paraula del present, que ens parla avui: una paraula en què cadascun de nosaltres som protagonistes i hem de

cercar el nostre lloc, per trobar el nostre camí»[2].

Quan sant Josepmaria va rebre la il·luminació decisiva sobre allò que Déu esperava de la seva vida, es va afanyar immediatament a realitzar-ho. Bé podia afirmar: «Per a mi —en petit— com a Pau a Damasc, a Madrid van caure les escates dels meus ulls, i a Madrid he rebut la meva missió»[3]. Aquest *encàrrec diví* consistia a difondre la crida universal a la santedat i, al mateix temps, a obrir al si de l'Església un camí concret —l'Opus Dei— per ajudar les ànimes a correspondre a aquesta vocació a la santedat i a l'apostolat, amb ocasió i per mitjà del treball professional i de la resta de circumstàncies corrents.

El nostre Pare era molt conscient de la seva nul·litat davant Déu. Amb convenciment veritable deia i escrivia que havia estat «un

instrument inepte i sord»[4], a qui el Senyor havia confiat aquesta missió —tan absolutament per sobre de la seva capacitat— perquè es toqués a mans plenes que "allò" era de Déu, no invenció d'una criatura. «Tenia jo vint-i-sis anys (...), la gràcia de Déu i bon humor: res més. Però així com els homes escrivim amb la ploma, el Senyor escriu amb la pota de la taula, perquè es vegi que és Ell el que escriu: això és l'increïble, això és el meravellós»[5]. Aquesta va ser la seva convicció més profunda fins al final del seu pas per la terra: «Un vegada més —exclamava poques setmanes abans del seu trànsit al Cel — s'ha complert allò que diu l'Escriptura: allò que és neci, allò que res no val, allò que —es pot dir— gairebé ni tan sols existeix..., tot això ho agafa el Senyor i ho posa al seu servei. Així va prendre aquella criatura, com a instrument seu»[6].

Comprenem que es tracta d'un ensenyament fonamental, que ens brinda aquesta data: la necessitat de ser humils, perquè Déu se serveixi de nosaltres com a instruments del seu disseny salvífic. La supèrbia, l'estar pendent del propi jo, s'alça com el gran enemic de la santedat i de l'eficàcia apostòlica. En canvi, quan la criatura es considera sincerament com un zero a l'esquerra, quan reconeix que totes les seves possibles qualitats provenen de Déu, i no de si mateixa, aleshores es troba en condicions de convertir-se en instrument eficaç a les mans de Déu.

Arribats a aquest punt, podem formular-nos algunes preguntes molt personals. Com em veig en la presència de Déu? Penso que tinc quelcom, que valc quelcom per mi mateix, o reconec que tot és do del Senyor? Li demano amb sinceritat arribar a conèixer-me tal com sóc davant Ell? Al mateix temps, el

reconeixement de la nostra nul·litat no ha de desembocar en pessimisme o en frustració, sinó en una major confiança i abandó en el Senyor. Meditem aquella consideració de sant Josepmaria: «Llença lluny teu la desesperança que et causa el coneixement de la teva misèria. —És veritat: pel teu prestigi econòmic, ets un zero..., pel teu prestigi social, un altre zero..., i un altre per les teves virtuts, i un altre pel teu talent...

»Però, a l'esquerra d'aquestes negacions, hi ha Crist... i quina xifra incommensurable en resulta! »[7].

En tocar la nostra misèria, agafem-nos amb més força a la mà de Déu, amb la certesa que, com Ell ens ha cercat, ens concedeix tots els seus auxilis per salvar els obstacles. Fundats en aquesta humilitat profunda, estarem en condicions d'afrontar els reptes apostòlics a què ens crida la mateixa vocació

cristiana, que és —per la seva mateixa naturalesa— vocació a l'apostolat. Ho afirma clarament l'Evangelí, quan el Senyor en va designar dotze perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar[8]. En aquells primers, tots hem estat convocats per Jesucrist per portar el seu nom a les gents amb què ens trobem. «En definitiva, és el Senyor qui constitueix a un en apòstol, no la pròpia presumpció. L'apòstol —insisteix el Papa— no es fa a ell mateix; és el Senyor qui el fa; per tant, necessita referir-se constantment al Senyor»[9].

L'apòstol no parla en nom propi, sinó que comunica allò que ha rebut. Així es van comportar els primers i de la mateixa manera hem d'actuar els cristians avui dia. Comentant la vocació de sant Pau, Benet XVI deia recentment: «Un vegada més destaca immediatament la idea d'una iniciativa aliena, la de Déu en

Jesucrist, a qui s'està plenament obligat; però sobretot se subratlla el fet que s'ha rebut una missió que complir en nom seu, posant absolutament en segon pla qualsevol interès personal»[10].

No oblidem mai que el propi Déu — sense treure'ns la llibertat— vol la nostra fidelitat més completa, a tota hora, en qualsevol circumstància. Per això, hem de ser ben conscients que en cap moment estem sols: Ell ens segueix, ens escolta i —sense tenir necessitat de res ni de ningú— desitja necessitar-nos contínuament. Davant aquesta realitat quotidiana, el nostre Pare ens convidava a pensar més en l'*ecce ego, quia vocasti me*[11], sóc aquí, perquè m'heu cridat. Sí, el Senyor manté amb nosaltres un diàleg perseverant, i espera que responguem amb més profunditat a la seva predilecció per nosaltres.

Benet XVI enumera un altre requisit que configura el deixeble del Mestre, a més d'haver estat cridat i enviat: exercitar efectivament la missió apostòlica amb l'exemple i amb la doctrina, amb el testimoni de les obres i amb les paraules. Ho posava de relleu, fixant-se en l'exemple de sant Pau, quan afirmava que «el títol d'«apòstol» no és i no pot ser honorífic; compromet concretament i dramàtica tota l'existència de la persona que ho porta»[12].

Caritas Christi urget nos[13], la caritat del Crist ens obliga, escrivia sant Pau als de Corint. L'urgència el zel per la salvació de les ànimes, a exemple del nostre Senyor, que va morir per tothom a fi que els que viuen, ja no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell que va morir i va ressuscitar per a ells. D'aquí treia la conclusió següent: per tant, tot aquell qui és en el Crist és una

nova criatura: allò que era vell, tot s'ha tornat nou [14].

Aquesta novetat de vida, pròpia de l'Evangelí, és necessari encomanar-la a altres cors, fins que cadascú s'encengui en el mateix foc de caritat. Fer tot el que es pugui perquè els altres coneguin Jesucrist, el segueixin i l'estimin, és la conseqüència necessària d'haver estat tocats per l'amor de Déu. «En aquest món, petit i agitat —predicava sant Josep maria—, amb la confusió d'idees que hi ha, com poden demanar les pobres ànimes el Baptisme, si ningú els explica la doctrina cristiana? *Fides ex auditu*, diu sant Pau. *Com creuran en Déu, sense haver sentit parlar d'Ell? I com escoltaran, si ningú els predica?* (Rm 10, 14). Jesucrist no va obrar així; el Senyor ens va donar exemple, però també va ensenyar: *cœpit facere et docere* (Ac 1, 1)»[15]. I, davant les excuses amb què de vegades es

disfressa la comoditat o l'aburgesament, explicava: «Jo, per què em ficaré en la vida dels altres? Perquè hi tinc obligació, per cristià! Perquè Crist s'ha ficat en la vostra vida i en la meva!, com es va endinsar en la de Pere i en la de Pau, en la de Joan i en la d'Andreu... I els Apòstols van aprendre a fer el mateix. Si no, després de rebre aquell designi exprés del Mestre: aneu i prediqueu..., no s'haurien mogut, i s'haguessin quedat sols els Dotze: no hi hauria Església»[16].

Dintre d'uns dies s'inaugurarà una Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, dedicada a la reflexió sobre la Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església. Ja sabeu que hi participaré com a membre de designació pontifícia. Secundant les directrius del Papa, us prego que reseu i feu resar pels fruits d'aquesta reunió amb el Successor de sant Pere.

Esforcem-nos a conèixer cada dia millor la Paraula de Déu, acostant-nos amb amor i reverència a la Sagrada Escripura —amb la llum de la Tradició de l'Església i la guia del Magisteri—, i especialment als Sants Evangelis, per aprendre del Senyor i posar en pràctica els seus ensenyaments. Difonguem la seva doctrina *opportune et importune*[17], amb ocasió i sense ella, com va fer sant Pau. Així, després d'haver-nos esforçat en la propagació de l'Evangelí, podrem exclamar amb l'Apòstol al final de la nostra vida: *He fet un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. I ara tinc reservada la corona de justícia que aquell dia em donarà en premi el Senyor, jutge just, i no sols a mi, sinó també a tots aquells qui hauran estimat la seva manifestació*[18].

També en aquest mes hi ha altres festes de la Mare de Déu. Acudim més a la intercessió de la nostra

Mare, amb fam de ser molt marians. Posem més pietat en el rés del Sant Rosari, «**arma poderosa**»[19] per a la gran batalla de la santedat. El dissabte 20 de setembre vaig ser a Saragossa, on tenia una cita, i vaig pregar davant la Mare de Déu del Pilar, unint-me a les oracions de sant Josepmaria en aquell temple marià. També vaig ser a Torreciutat, on vaig posar als peus de la Mare de Déu tantes necessitats, molt unit a la pregària del nostre Pare. Vaig tornar a Roma l'endemà, diumenge, amb la pena de no haver pogut agenollar-me davant la Mare de Déu de la Mercè, a la seva basílica de Barcelona.

Tots els dies reso perquè la canonització de sant Josepmaria —el dia 6 serà el sisè aniversari— constitueixi per a cadascuna i cadascú una forta sacsejada, ja que si de debò desitgem considerar-nos molt fills del nostre Pare, hem de conrear en l'ànima veritables ànsies

quotidianes de conversió, de santedat, vivint amb alegria el *nunc cœpi*[20]. Sense l'esforç per convertir-se personalment en cada jornada, no serà eficaç l'apostolat personal. Aquesta idea la vaig repetir des del 26 de febrer de 2002, en conèixer la data de la canonització, mentre ens preparàvem per a aquesta proclamació. No ha perdut força aquest suggeriment que ara sant Josepmaria ens dirigeix diàriament des del Cel, com ja feia abans a la terra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'octubre de 2008

.....

[1] Lc 18, 41.

[2] Cardenal J. Ratzinger, *Homilia a la Missa d'acció de gràcies per la beatificació del Fundador de l'Opus Dei*, 19-V-1992.

[3] Sant Josepmaria, Carta, 2-X-1965.

[4] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 19-III-1934, n. 7.

[5] Sant Josepmaria, Apunts presos d'una meditació, 2-X-1962.

[6] Sant Josepmaria, Apunts presos d'una meditació, 19-III-1975.

[7] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 473.

[8] Cf. Mc 3, 13-14.

[9] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 10-IX-2008.

[10] *Ibíd.*

[11] 1S 3, 6.

[12] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 10-IX-2008.

[13] 2Co 5, 14.

[14] 2Co 5, 15 i 17.

[15] Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 5-I-1968.

[16] Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 14-II-1960.

[17] Cf. 2Tm 4, 2.

[18] 2Tm 4, 7-8.

[19] Sant Josepmaria, *Sant Rosari*, Pròleg.

[20] Sal 76, 11 (Vg).